

Către

Înalta Curte de Casație și Justiție

Stimată doamnă Președinte,

Subsemnatul, George-Nicolae Simion, cetățean român, domiciliat în
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx,, competitor electoral la scrutinul din 24 noiembrie -
turul I al alegerilor prezidențiale din România, formulez prezenta

CONTESTAȚIE ÎN ANULARE

împotriva Hotărârii Curții Constituționale a României nr. 32 din data de 6
decembrie 2024 prin care s-a dispus anularea întregului proces electoral derulat
pentru alegerea Președintelui României.

Precizez că, așa cum este notoriu cunoscut, aceeași CCR a decis, în data de 2
decembrie 2024, validarea turului I al alegerilor prezidențiale din România din
data de 24 noiembrie, decizia pe care o contest fiind diametral opusă și ignorând
total efectul definitiv și general obligatoriu al deciziei originare din 2 decembrie.

Îmi întemeiez prezenta cale extraordinară de atac pe :

(i) dispozițiile art. 503 și următoarele din Codul de procedură civilă referitoare la contestația în anulare, precum și pe

(ii) dispozițiile art. 2 alin.2, art. 5 alin.3 și art. 6 din Codul de procedură civilă referitoare la aplicarea analogiei sau a principiilor generale ale dreptului, respectiv, liberul acces la justiție.

I. Faptele și conținutul deciziei atacate prin prezenta contestație în anulare

După o serie de decizii administrative și comunicate publice din care rezulta optica CCR de a nu permite nicio cerere de anulare sau de revizuire a deciziei de luni, CCR a fost convocată de urgență în ziua de vineri, fără formalitățile legale necesare, fără a invita reprezentantul parchetului la ședință și fără a avertiza în vreun fel opinia publică.

Din motivarea deciziei de vineri, foarte succintă și total neuzuală ca exprimare (stilul elaborat, tehnic și uneori prolix al deciziilor CCR este înlocuit cu un stil de extemporal grăbit și lacunar), rezultă că CCR s-ar fi *auto-sesizat* pentru a lua această decizie. Nu există nicio situație legală în care CCR să se pronunțe asupra unei chestiuni juridice fără a fi sesizată de o persoană sau o instituție anume. Dimpotrivă, așa cum rezultă din Legea alegerilor pentru funcția de președinte al României nr.370/2004, mai precis, art. 52 alin.2, în această materie CCR se poate pronunța *numai la cererea unui partid sau competitor electoral*. În niciun caz, într-o astfel de procedură, CCR nu se pronunță din oficiu. Este exact ceea ce s-a întâmplat în cazul deciziei din 2 decembrie – cererea formulată de un competitor electoral a fost respinsă ca tardivă, cealaltă cerere formulată de un competitor electoral a fost respinsă ca neîntemeiată. Autoritatea de lucru judecat a acestei decizii a fost înfrântă.

Mult mai grav este că decizia CCR pronunțată vineri a anulat în totalitate procesul electoral. Nu doar turul I de scrutin a fost anulat, ci întregul proces electoral. Trebuie acum ca totul să fie luat de la capăt – minus, foarte probabil, candidații care vor fi invalidați pe parcurs pe motiv de note informative de la serviciile secrete. Se observă din motivarea deciziei CCR de vineri că singurele „probe” pe care s-a bazat decizia de anulare a întregului proces electoral sunt notele informative de la SRI, SIE și Ministerul de Interne, așa-zis desecretizate de CSAT. Nu există niciun motiv în acest moment, rațional sau emoțional, să credem că acest precedent nu va fi devenit un tipar de acțiune statală în viitoarele alegeri.

Așa cum rezultă din art. 52 alin.1 din Legea nr.370/2004, competența CCR se limitează la a constata dacă, în urmarea unei fraude electorale, se modifică sau nu ierarhia candidaților. Dacă da, CCR poate doar să anuleze turul I, dispunând repetarea acestuia, iar nu anularea întregului proces electoral. Din motivarea lapidară a deciziei criticate prin prezenta cale extraordinară de atac rezultă că doar unul dintre candidați ar fi manipulat electoratul. Așadar, CCR putea doar să anuleze turul I, iar nu întregul proces electoral.

Din nefericire, CCR a interpretat un text constituțional, respectiv, art. 146 lit.f) din Constituție, cu totul contrar înțelesului normal al acestuia. Constituția dă CCR dreptul de a veghea la respectarea procedurii de alegere a Președintelui României, precum și competența de a confirma rezultatele sufragiului.

Nu există în Constituție niciun text care să confere CCR competența de a anula întregul proces electoral, ci numai competența de a confirma rezultatele alegerilor.

A veghea asupra procesului electoral nu înseamnă a-l anula, ci a nu permite ca evenimente sau fapte administrative ori electorale să îl împiedice sau să îl deturneze de la parcursul normal. Această atribuție de a veghea se exercită în timpul, iar nu după alegeri.

Competența CCR de a anula turul I sau II este stabilită în Legea nr.370/2004, iar nu în Constituție.

Este de o crucială importanță ca aceste limite de competență să fie respectate, iar nu extinse dincolo de litera legii și spiritul Constituției. Altfel, CCR va ajunge să nege, prin votul unei majorități a votului unui număr de 9 persoane (judecătorii CCR), votul unui număr de peste 9,5 milioane de oameni.

Decizia CCR din 6 decembrie 2024 este un precedent extrem de periculos, întrucât:

-pe de o parte, este o negare pe față a art. 2 din Constituție (suveranitatea națională aparține poporului român și se exercită prin reprezentanții săi aleși), repetabilă ori de câte ori puterea se vrea stabilă la putere, deci ne-înlocuibilă prin alegeri, iar

-pe de altă parte, este o motivație foarte serioasă pentru ca poporul să își piardă încrederea în democrație, alegeri și statul de drept.

Tot în legătură cu depășirea atribuțiilor CCR, se observă că, prin intermediul punctului 22 din motivare, adăugat deciziei de vineri fără absolut nicio motivație și în lipsa oricărei solicitări a vreunei persoane sau instituții legal îndrituite, CCR a decis discreționar că actualul președinte al României, căruia îi expiră mandatul în

data de 21 decembrie 2024, va putea exercita această funcție și ulterior, până la momentul la care se va fi validat mandatul noului președinte ales. Aceasta este o anti-constituțională și unică în istoria democrației de tip constituțional prelungire *sine die* a mandatului actualului președinte, întrucât nu este deloc sigur că, în viitorul apropiat, cei 9 judecători ai CCR vor mai valida vreodată vreun scrutin care nu corespunde „criteriilor” impuse de serviciile secrete prin notele lor informative. Este vorba, pur și simplu, de o lovitură de stat.

În fine, vom mai nota că la ședința informală de vineri, 6 decembrie 2024, a celor 9 judecători CCR, nu a participat niciun reprezentant al Parchetului General, deși ar fi fost obligatoriu conform legii.

II. În legătură cu *admisibilitatea* prezentei căi extraordinare de ata

1. Potrivit art. 2 alin.2 din Codul de procedură civilă se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare. Legislația electorală acordă CCR o competență specială de judecată, distinctă de competențele obișnuite, reglementate de Legea curții constituționale. Chiar dacă se derulează fără citarea părților, iar hotărârea pronunțată în primă instanță are caracter definitiv, procedura privitoare la anularea alegerilor implică părți cu calitate sau legitimare procesuală activă și interese contrare. De asemenea, se administrează probe, specifice acestui gen de proces. Dovadă că este așa stau cele două hotărâri diametral contradictorii pronunțate de CCR în privința turului I al alegerilor prezidențiale, hotărâri pronunțate la distanță de numai 4 zile: (i) într-o primă decizie, din data 2 decembrie 2024, CCR a ordonat renumărarea voturilor, în considerarea necesității de a proba fapte de a natură a releva fraudarea alegerilor – după renumărare, CCR a decis „definitiv” validarea alegerilor din 24 noiembrie; (ii) în cea de-a doua decizie, diametral opusă, CCR a decis anularea întregului proces electoral, pe baza unor „probe” constând în note informative de la serviciile secrete. Mai mult chiar, cea de-a doua decizie a fost pronunțată după toate aparențele unei revizuirii, în sens de cale de atac extraordinară, astfel că însăși CCR a admis implicit că dispozițiile Codului de procedură relative la această cale de atac sunt aplicabile, măcar prin analogie.

2. Din dispozițiile art. 5 alin.3 Cprciv rezultă că, în lipsa unor dispoziții exprese sau uzanțe, se aplică dispozițiile privitoare la situații juridice asemănătoare. Dacă nici *analogia juris* nu se poate aplica, atunci se vor aplica principiile generale ale dreptului, ținând seama de circumstanțele pricinii și ținând seama de cerințele echității.

Circumstanțele extraordinare ale pricinii impun aplicarea principiilor generale ale dreptului, întrucât este vorba de o situație unică în istoria legală și jurisprudențială a României: o primă decizie de validare a turului I al alegerilor prezidențiale este urmată de o sesizare din oficiu a CCR, complet informală, imprevizibilă chiar și pentru Procurorul General al României, care nu a fost prezent la ședință, sesizare soluționată pe baza unor „probe” constând în note informative de la serviciile secrete (evident, publicul nu va putea ști niciodată ce anume au conținut acele note informative). Soluția CCR, de invalidare a alegerilor, depășește cu mult competența acordată CCR de Legea nr.370/2004, care stabilește că se poate anula doar turul de scrutin și poate dispune reluarea acestuia, iar nu întregul proces electoral.

Soluția pronunțată de CCR în data de 6 decembrie 2024 anulează întregul proces al alegerilor, cu consecința reluării întregii proceduri a alegerilor, care presupun minim 6 luni de zile (pregătirea infrastructurii alegerilor, semnăturile de susținere, depunerea și constestarea candidaturilor, campania electorală și două tururi de scrutin), precum și costuri de sute de milioane de euro.

În aceste condiții, faptul că decizia CCR este motivată complet neuzual și mult prea expeditiv în raport de importanța crucială și gravitatea enormă a situației create (decizia anulează un număr de peste 9,5 milioane de voturi ale cetățenilor și, odată cu aceste voturi, încrederea cetățenilor în democrație și statul de drept) este o *circumstanță agravantă* care impune intervenția unei instanțe de judecată într-o cale extraordinară de atac.

Trimiterea pe care art. 5 alin.3 Cprciv o face la *echitate* este de o fundamentală importanță.

Conform art. 1 alin.3, România este un stat de drept, democratic și social, în care *dreptatea* este o valoare fundamentală.

Nu există nicio fărâmbă de dreptate în decizia de vineri a CCR.

Ar fi o nedreptate și mai mare dacă s-ar decide că o cale extraordinară de atac, de natura contestației în anulare, venită de la competitorii electorali, ar fi considerată inadmisibilă.

Este util a preciza că, în ciuda regulii că deciziile CCR sunt general obligatorii, chiar CCR a încălcat această regulă: propria decizie de luni, 2 decembrie 2024, a fost anulată și înlocuită de o decizie diametral opusă vineri, pe motiv că, între timp, au apărut probe noi, probe constând, de fapt, în note informative *secrete*.

În orice caz, așa cum rezultă din art. 5 alin.2 Cprciv, judecătorul nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă. Un asemenea refuz ar fi o *denegare de dreptate*.

3. În altă ordine de idei, așa cum rezultă din art. 6 Cprciv, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în termen optim și previzibil, de către o instanță independentă și imparțială.

Prin revizuirea imprevizibilă și complet partinitoare a propriei decizii de luni, CCR a dovedit vineri că nu este *nici independentă* (de vreme ce s-a bazat pe „probe” furnizate de serviciile secrete, introduse fără nicio legitimitate democratică în procesul electoral, în calitate de cenzori ai voinței suverane a poporului), *nici imparțială* (de vreme ce se întrunește informal și decide discreționar revizuirea unei decizii proprii care devenise definitivă). Un conclav de 9 persoane, care au abandonat postura obiectivă de garanți ai Constituției și ai drepturilor și libertăților omului, nu poate decide discreționar anularea voinței unui număr de peste 9,5 milioane de persoane, precum și a unei munci administrative de peste 6 luni de zile, cu costuri din bani publici de sute de milioane de euro.

III. Motive de contestație în anulare

1. Sunt aplicabile, în prezenta cauză, atât dispozițiile art. 503 alin.2 pct. 1 Cprciv (procurorul nu a fost nici prezent, nici citat la ședința de vineri, 6 decembrie 2024, astfel că cerințele privind alcătuirea instanței nu au fost respectate), cât și dispozițiile art. 503 alin.2 pct.3 (decizia este rezultatul unei erori materiale).

2. În privința relei compuneri (alcătuirii) a completului, este evident că, nefiind nimeni în cunoștință de cauză cu privire la ședința informală de vineri, 6 decembrie 2024, era imposibil ca o excepție relativă la compunerea instanței să fie ridicată și discutată.

În privința greșelii materiale, este evident că CCR a ignorat și decizia de luni, 2 decembrie 2024, prin care s-au validat alegerile (decizie pe care CCR nici măcar nu o evocă în decizia de vineri, 6 decembrie 2024), și documentele de la BEC relative la renumărarea voturilor, operațiune pe care chiar CCR a ordonat-o.

De asemenea, eroarea materială a CCR consistă în a da putere probatorie unor note informative de la serviciile secrete, în condițiile în care acestea nu au pre-existat

turului I al alegerilor prezidențiale, ci par a fi create pro causa, după validarea alegerilor de către CCR.

Pentru aceste motive, vă solicităm să dispuneți anularea deciziei CCR de vineri, 6 decembrie 2024, cu consecința rejudecării auto-sesizării, în vederea validării alegerilor prezidențiale din turul I de scrutin.

George-Nicolae Simion